

PORUKA ZA DAN ŽIVOTA 2004.

I SADA NAM JE STATI U OBRANU ŽIVOTA

Neskrivena je bila radost što smo 1990. godine, konačno, dobili ono što kao svoje pravo uživaju svi narodi na zemlji: slobodu da sami odlučujemo o sebi. Živo je u nama sjećanje na molitveno raspoloženje kojim smo pratili naše muževe i mladiće u plemenitom djelu obrane domovine. Polako se oslobođamo načina mišljenja koji je svojstven nedemokratskim sustavima. Međutim, sloboda nije darovana jednom zauvijek. Ona je tako veliko dobro da se je ne možemo, niti smijemo, odreći ni za sve blago svijeta, ali je put prema njoj zahtjevan i dug.

Na tome mukotrpnom putu, iz dana u dan, postajemo sve svjesniji da nam je hitno potreban demografski oporavak. Štoviše, zaključak je većeg broja znanstvenih skupova u zadnje vrijeme kako je kucnuo posljednji čas da se u Hrvatskoj poduzmu dobro organizirane, konkretnе mjere da se spriječi demografski rasap naroda.

Sveti Otac više je puta upozorio na demografske, društvene i obiteljske probleme (usp. EV br. 4) i pozvao članove Crkve da potvrde jednu novu kulturu ljudskoga života (usp. nav. br. 6). Da spriječimo pad nataliteta, demografsku krizu i starenje nacionalnog bića, dakle, pad na onu razinu biološke prisutnosti koja nam više ne može jamčiti opstojnost i budućnost, potrebno je odgovorno, hitno i ciljano zalaganje. Problem je vrlo složen i treba mu pristupiti vodeći računa o svim čimbenicima koji ga uzrokuju.

Dok očekujemo da društvo u cjelini - a pogotovo državne institucije - učini sve što je u njihovoj moći za promicanje života, posebno kroz pružanje pomoći mladim obiteljima, moramo se pitati o odgovornosti sviju nas, osobito kršćana.

Neću pogriješiti ako ustvrdim da je jedan od razloga opadanja volje za životom uzrokovan sadašnjim pogledom na pojedinca i obitelj. Rascjepkana obitelj uglavnom postaje mjesto gdje pojedinac zadovoljava svoje potrebe. Roditelji se zauzimaju da sve iznesene želje i potrebe svoje djece zadovolje, a nerijetko u tome vide ostvarenje vlastitih želja i ambicija. Na dijete se ne gleda kao na osobu koju Bog hoće zbog nje same, osobu kojoj je Bog namijenio neponovljiv poziv i ulogu. Dijete u sebi, a roditelji u djetetu grade svoje „ja“ koje postaje središte svega te nestaje prostora za druge. Mladoga se čovjeka odgaja da sve svoje životne sile usmjeri prema karijeri, stjecanju moći i uspjeha. U takvom ambijentu od njega se više ne može očekivati da ima smisla i ljubavi za druge. Nema motivacije za žrtvu, za altruizam, nema zauzetosti u radu, politici, za domovinu, javni život i šire interes.

Društvo i ekonomске prilike ne pogoduju obitelji i rađanju života. Obitelji s više djece uglavnom su predmet čuđenja pa čak i ironije, umjesto odobravanja i pomoći. Neke od njih žive u siromaštvu koje nerijetko prelazi i u bijedu. Nemali broj obitelji osjeća se neprihvaćenim od društva, nezbrinutima od države, neshvaćenima od najbližih i često napuštenima od svojih vjerničkih zajednica. A što tek kazati o izjavama osoba iz javnoga i političkoga života koje izjavljuju da ih demografska slika Hrvatske ne zanima!

Ako Hrvatskoj otkucava biološki sat, onda ne smijemo čekati i trebamo raditi na mnogim sektorima, ujedinjeni u zadaći da u obitelji gajimo velikodušnost i duh zajedništva. To nisu slabosti onih koji u životu gube, nego su, iskustvo nam svjedoči, na duge staze, vrline onih koji pobjeđuju.

Očekujemo da vlast učini odvažne korake koji će pomoći brojnim obiteljima, naročito majkama. Vjerujemo da naši političari shvaćaju da je iluzoran bilo koji materijalni napredak ako nema onih koji će ga uživati. Politika treba znati gledati u obitelji ono što ona uistinu jest: temeljna stanica hrvatskoga društva. Od političara se s pravom očekuje da imaju viziju budućnosti Hrvatske. Ta se vizija može ostvariti samo s obitelji i ulažući u djecu koja su naše sutra.

Sredstva društvenoga priopćivanja, koja imaju veliku moć i na kojima je velika odgovornost za stvaranje javnoga mnijenja, neka više osvjetljuju i život tolikih roditelja koji sretno i odgovorno žive u jedinstvu i slozi.

Naš se narod već stoljećima ponosi činjenicom da je kršćanski i katolički. Vrijednosti evanđelja koje je kršćanstvo oduvijek naviještalo mijenjale su društva i narode kroz povijest. Kršćani su uvijek bili kvasac društva u kojem su živjeli. To trebaju biti i živjeti i danas. Zato je posebno važno da kroz vjerski odgoj u obitelji, vrtićima, školi i župnoj zajednici odgajamo djecu i mlade za što zauzetije vrednovanje života od njegova začeća. Pozivamo i medije da se u tome više založe, izbjegavajući sve ono što nije u prilog životu. Tako ćemo biti promicatelji života u punini, na crtici Isusova poslanja: „Dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju“ (/v 10, 10).

S radošću ističemo da ima velikodušnih ljudi koji su voljni dati svoj doprinos. Iako postoji velik nerazmjer između moćnih sredstava onih koji se zalažu za „kulturu smrti“ i skromnih kojima raspolažu oni koji se zalažu za „kulturu života i ljubavi“, mi znamo da se možemo osloniti na Božju pomoć, „kojemu ništa nije nemoguće“ (usp. EV br. 100). Ta nas činjenica poziva da još zauzetije poslušamo glas svetoga oca Ivana Pavla II. koji nas je u povodu trećega posjeta našoj domovini pozvao da se ne umorimo u isticanju istine o obitelji, koja je u službi života. U svojoj enciklici *Evanđelje života* poziva nas: „... hitna je velika molitva za život, koja prolazi kroz čitav svijet“ (br. 100). I ove godine, u povodu Dana života, pozvani smo na hvalevrijedne pothvate na crtice opredjeljenja za život na svim razinama, kako u obitelji, tako i u župnim zajednicama, školi i na široj društvenoj razini. Dakako, od posebne je važnosti zauzeta molitva da svi zajedno cijenimo dar života i da se zalažemo za život na svim razinama. Bog, začetnik života, neka oplodi i blagoslovi svaki plemeniti naum.

U Krku, na blagdan Svetе Obitelji, 28. prosinca 2003.